

ΑΥΤΟΔΙΕΥΘΥΝΣΗ

ΕΚΔΟΣΗ ΤΗΣ ΑΝΑΡΧΙΚΗΣ ΟΜΑΔΑΣ: «ΔΙΕΘΝΙΣΤΗΣ»

ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΝΤΙΕΞΙΚΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΟΜΑΔΩΝ ΚΑΙ ΑΤΟΜΩΝ ΑΠΟ ΟΛΗ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Για τη διάδοση,
διεύρυνση,
επεξεργασία
των αντιεξουσιαστικών
αναρχικών ιδεών

«Τα λόγια δεν μπορούν να υποκαταστήσουν τη δράση. Αν πάνω από όλα αγαπάτε την Ελευθερία θα πρέπει να είστε έτοιμοι να παλέψετε για αυτήν αδιάκοπα & χωρίς ποτέ να κουραστείτε, κι αν χρειαστεί να πεθάνετε γι' αυτήν»

ΣΑΜΠΑΤΕ

ΓΙΑ ΜΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΧΩΡΙΣ ΑΦΕΝΤΙΚΑ & ΔΟΥΛΟΥΣ

**18 - 19 - 20 ΑΠΡΙΛΗ ΣΤΗ ΠΑΤΡΑ
ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ**

Αναρχικός χώρος ή αναρχικό κίνημα

Τα τελευταία δύο χρόνια, όλο αυτό το συνδυασμένο που αυτοαποκαλείται αναρχικός χώρος, έχει βουλάξει στο τέλαμα της περιθωριοποίησής του και είναι αδύναμος να προβάλλει και την παραμικρή ουσιαστική αντίσταση ενάντια στο κεφάλαιο και το κράτος. Εκτός από ελάχιστες, κατά πολύ θεαματικές και θορυβώδεις περιπτώσεις (Χημείο κλπ), τίποτε άλλο δε φαίνεται να κινείται και να παίρνει ζωή. Η κατάσταση αυτή δεν ήταν κάτι που εμφανίστηκε ως δια μαγείας, αλλά ήταν η φυσική και αναμενόμενη άλλωστε κατάληξη μιας σειράς σκέψεων και πρακτικών που αναπτύχθηκαν σ' αυτό το χρονικό διάστημα. Αυτός ο χώρος, σήμερα, έχει προσφερθεί από μόνος του στο κεφάλαιο, σαν μια πρώτη ύλη στην παραγωγή νέων εκτονωτικών αξιών, ψευδτικών και πλαστών αναγκών. Τα Εξάρχεια δεν είναι η «απελευθερωμένη ζώνη» που παράγει «ανατρεπτικά ιδανικά», όπως πολλοί θεωρητικοί αρέσκονται στο να διακηρύττουν, αλλά ένα θεαρινίστικο καταναλωτικό γκέτο, όπου μπορείς να συναντήσεις από αυτονομαζόμενους αναρχικούς και μίζερους χαζοδιανοούμενους μέχρι χαφιέδες της ασφάλειας και εμπόρους ναρκωτικών. Είναι μια έντεχνα διατηρημένη διτρίνα απ' το ίδιο το κράτος, παρουσιαζόμενη μάλιστα σαν η μητρόπολη του ελληνικού αναρχισμού. Συνακόλουθα, αυτή η λογική πως αυτός και μόνο ο χώρος υφίσταται την κρατική καταστολή είναι έξω από κάθε πραγματικότητα, γιατί αγνοεί πως καταστολή κάθε είδους υπάρχει σε κάθε χώρο και χρόνο της ανθρώπινης δραστηριότητας. Σε όσες δραστηριότητες αναλώνεται σήμερα ο χώρος, αυτές είναι θεαματικές και μόνο και ούτε τη συνέχεια και συνέπεια εξασφαλίζουν, αλλά ούτε και κάποια πρόταση δράσης περιέχουν δηλαδή την προοπτική για την οργάνωση του αναρχικού λόγου και κινήματος στη χώρα μας. Επικρατεί μια λογική που ταυτίζει το αναρχικό ιδανικό με την ανευθυνότητα, το χάος, με την υποταγή στα τυχαία, αποσπασματικά και ουρανοκατέβητα γεγονότα και που όλα αυτά τα ανάγει σε σύγκρουση με το κράτος και τους θεσμούς του. Λες κι ο κλεφτοπόλεμος με την αστυνομία είναι αντιμετώπιση της κρατικής βίας και καταστολής. Κάθε μικροσυμπλοκή γίνεται μοναδικό και τεράστιο γεγονός και όλοι περιμένουν τη φλόγα (μάταια βέβαια) που θα πυροδοτήσει την επαναστατική έκρηξη. Ταυτόχρονα καθώς ο χώρος παραπατάει παίρνει εκείνη ακριβώς τη «διέξοδο» που τεχνητά το ίδιο το κράτος έχει αφήσει ανοιχτή, στην προσπάθειά του να παρου-

σιάζει κάθε φορά τους αναρχικούς, πότε σαν τους αιμοσταγείς τρομοκράτες με το μπουκάλι και το ρόπαλο στα χέρια και πότε σαν τους παθιασμένους ναρκωμανείς που είναι έτοιμοι να κάνουν σιδήχποτε προκειμένου να εξασφαλίσουν τη δόση τους, χρησιμοποιώντας τους τελικά στα θρώμικα παιχνίδια του.

Κι ενώ θα έπρεπε ο χώρος να απαντήσει συνολικά και άμεσα στη διαδικασία περιθωριοποίησής του, αυτός όχι μόνο αποδέχτηκε αυτή την κατάσταση, αλλά άνοιξε το δικό του λογαριασμό με το κράτος, επιταχύνοντας έτσι ο ίδιος την αισθητή απομάκρυνσή του από τους κοινωνικούς χώρους και την καθημερινή δράση.

Είναι θλιβερός ο ρόλος μερικών αυτονομαζόμενων αναρχικών, που προσπαθώντας να εκτονώσουν την προσωπική μίζερα τους, όχι μόνο πορεύονται σαν πρόβατα στη σφαγή, αλλά ασκούν και εξουσία στην ίδια την παρέα τους, με μόνο στόχο το σπάσιμο της διτρίνας. Έτσι από τη μια θγάζουν στη φόρα όλο τον ηγετισμό τους, θυμίζοντας πολυάσχολα μέλη μιας πελαγωμένης κεντρικής επιτροπής κι από την άλλη τροφοδοτούν σωρηδόν τις κρατικές φυλακές.

Είναι λυπηρό να βλέπεις διάφορους να επιθυμούν έτσι άσκοπα τη «σύγκρουση» για τη σύγκρουση. Εκτός απ' όλα αυτά, ο χώρος έχει μείνει να κατηγορεί κάποιους έξω απ' αυτόν (και φυσικά τους ίδιους τους εκμεταλλευόμενους) σαν ηλίθιους μίζερους και συμβιβασμένους. Όμως ποτέ του δεν προσπάθησε να φτιάξει κάτι το χειροπιαστό, και για τον εαυτό του και για τους άλλους.

Μήπως τελικά αυτή η λογική κάνει το χώρο πιο ηλίθιο, μίζερο και συμβιβασμένο απ' αυτούς που κατηγορεί;

Η άγνοια και η θανάσιμη αδιαφορία του για τις διαδικασίες και το επίπεδο συνειδητοποίησης των ανθρώπων και του ίδιου του εαυτού του, είναι καθοριστική. Όλες οι σκέψεις, οι ελπίδες (αν υπάρχουν) και οι πρακτικές έχουν τοποθετηθεί σε μια τελική ηρωική επαναστατική έφοδο, περιφρονώντας έτσι όλα τα προβλήματα, μικρά και μεγάλα, της ζωής των ανθρώπων, ρίχνοντας βάρος μόνο στις τελευταίες δραματικές στιγμές μιας ανοιχτής κοινωνικής σύγκρουσης, αγνοώντας και την ίδια την εξέλιξη των κοινωνικών ξεσπασμάτων και όλες εκείνες τις διαδικασίες που οδηγούν στην ανάπτυξη των οποιονδήποτε αντιθέσεων σ' αυτή την κοινωνία. Αγνοεί ο χώρος, ότι και αυτός ο ίδιος, με τη δράση του μέσα στους εκμεταλλευόμενους, έπρεπε να δημιουργήσει ή να προσπαθήσει να οξυνθούν περισσότερο αυτές οι αντιθέσεις, που τελικά οδηγούν στην κοινωνική επανάσταση.

Αλλά μήπως και αυτή δεν την έχει μετατρέψει σε μια καθαρά πολιτική υπόθεση; Όσο ο χώρος

αυτός παραμένει μίζερος, παραλυμένος και αδύναμος να δημιουργήσει γεγονότα, τόσο θα διαιωνίζεται ο φαύλος κύκλος της παθητικής του αντίδρασης στο κράτος και οι ενέργειες του θα καταλήγουν σε συνεχόμενες και άσκοπες συλλήψεις ατόμων. Ο χώρος έχει πέσει σε ένα στείορο δογματισμό και ρεφορμισμό και είναι αυτές ακριβώς οι αιτίες που τον έχουν απομακρύνει από την κοινωνική δράση ως τα σημερινά όρια του τέλαματος και του περιθωρίου. Η πλειοψηφία των εκμεταλλευόμενων είναι αδιάφορη για το τι κάνουν οι αναρχικοί και τι όχι (και με το δικίο τους άλλωστε) κι αυτό κάνει το κράτος να τρίβει τα χέρια του με ευχαρίστηση.

Μέσα σε όλο αυτό το κομφούζιο που μόνο αναρχικό χώρο δεν θυμίζει, υπάρχουμε και κάποι-οι, που όχι μόνο είμαστε ενάντιοι στη καθημερινή κακοποίηση του αναρχισμού, αλλά και συνεχίζουμε να διατηρούμε τα άνευρα και τις αγωνίες μας για κάτι το διαφορετικό και που γι αυτή μας την τάση κινδυνεύουμε να κατηγορηθούμε για μπολσεβικισμό, μόνο και μόνο επειδή προσπαθήσαμε να εφαρμόσουμε κάποιες ιδέες μας, σε σχέση με την οργάνωση των αναρχικών. Όμως, κάθε τέτοιο κρούσμα αλλοίωσης της αλήθειας και λασπολογίας, θα παίρνει από δω και μπρος την απάντησή που πρέπει. Πιστεύουμε πως μόνο η οργάνωση των αναρχικών και ταυτόχρονα η συνολική και γενικευμένη αντιμετώπιση του κράτους και του θεσμών του, είναι το φάρμακο για να εξέλθουν, όσοι τελικά το επιθυμούν, απ' αυτό το θάλασμα. Κι αυτό δεν είναι ουτοπία, ούτε φιλολογικό σχήμα. Ειδικά σήμερα, που μερικές συνθήκες έχουν αρχίσει να εμφανίζονται και στη χώρα μας, επιτρέπουν όχι μόνο ένα απλό ξεκίνημα, αλλά και καθιστούν αναγκαία την οργάνωση των

αναρχικών επαναστατών. Τα προβλήματα των εκμεταλλευόμενων θα πρέπει να είναι στο επίκεντρο της δημοσιότητας των ιδεών και των δραστηριοτήτων μας προς τα έξω. Πιστεύουμε πως για να αρχίσει αυτή μας η επιθυμία να παίρνει σάρκα και οστά, αυτό θα πρέπει να στηριχτεί πάνω στις βασικές οργανωτικές και ηθικές αρχές του αναρχισμού, που είναι η δημοκρατία ομάδων και ομοσπονδιών και η αλληλοβοήθεια. Πιστεύουμε στην αναγκαιότητα της ύπαρξης της Ειδικής Αναρχικής Οργάνωσης, σαν οργάνωσης των αναρχικών επαναστατών και σαν συντονιστικό όργανο των ομάδων και τύπο παραπάνω. Η οργάνωση αυτή είναι το μέσο για τη συγκρότηση αναρχικού λόγου και κινήματος, που θα λειτουργεί προτρεπτικά προς τις μάζες και μέσα σ' αυτές, αποτρέποντας ταυτόχρονα κάθε εξουσιαστική παρέκλιση, όποια κι αν είναι, από όπου κι αν προέρχεται. Άλλωστε, το στόχο της αναρχικής κοινωνίας δε θα τον υλοποιήσουμε εμείς και η παρέα μας, αλλά οι ίδιες οι καταπιεζόμενες τάξεις δια μέσου της κοινωνικής επανάστασης. Γι αυτό και η οργάνωσή μας θα πρέπει να είναι προσαρμοσμένη στους τρόπους και τις απαιτήσεις αυτής της επανάστασης. Πάνω σ' αυτές τις βάσεις, σαν ομάδα, θα προσαρμόσουμε τη δράση μας. Με απαγκίστρωσή μας από την όλη λογική και πρακτική του αυτοαποκαλούμενου αναρχικού χώρου, δεν είναι παρά τυπική και άδεια, γιατί στην ουσία έχουμε έρθει σε ρήξη μαζί του και τον έχουμε ξεπεράσει κατά πολύ από τη στιγμή που αρχίσαμε να κινούμαστε στην κατεύθυνση της συγκρότησης της Αναρχικής Ομοσπονδίας.

ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΟΜΑΔΑ «ΔΙΕΘΝΙΣΤΗΣ»

ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΜΟΣ

ΚΑΙ

ΑΝΑΡΧΙΣΜΟΣ

Σήμερα, ο ρυθμός της ολοένα αυξανόμενης εντατικοποίησης της παραγωγής και της κατανάλωσης, μας έχει κάνει να χάνουμε καθημερινά κάθε σημάδι της δημιουργικής μας ικανότητας και τα μόνα, που μας δίνει, είναι η αλλοτρίωση και η αποξένωση από πραγματικές μας ανάγκες κι επιθυμίες. Η κρίση του παγκόσμιου καπιταλιστικού συστήματος, είναι, στην ουσία, μια έντεχνα δημιουργημένη κρίση από τους ίδιους τους καπιταλιστές, στην προσπάθειά τους να διατηρήσουν τα προνόμια και την εξουσία τους σε βάρος μας. Αυτό έχει την αντανάκλασή του και στη χώρα μας με την ανεργία, την ακρίβεια, τον πληθωρισμό και όλα τα επακόλουθα. Απέναντι σ' αυτή την κατάσταση, ο ρόλος του ρεφορμιστικού συνδικαλισμού και των υπηρετών του, για άλλη μια φορά, αποδεικνύεται πρόσκαιρος και ανεδαφικός. Δεν θεωρούν τα συνδικάτα και τις εργατικές οργανώσεις σαν ένα μέσο στα χέρια των εργαζόμενων στον αγώνα τους για τη βελτίωση των συνθηκών της ζωής τους, αλλά παραρτήματα των πολιτικών γραφειοκρατικών τους οργανισμών, ανάγοντάς τα σε μεσολαβητικά και μόνο όργανα ανάμεσα σε εργαζόμενους και αφεντικά, στηρίζοντάς τα σε μια αυστηρά ιεραρχική και εξουσιαστική οργανωτική λειτουργία, καταργώντας στην πράξη κάθε φυσικό και νόμιμο δικαίωμα της θέσης τους για ελευθερία και ατομική πρωτοβουλία. Έτσι, είναι μια θεσμοποιημένα σώματα, προσκολλημένα στο κράτος, ρυθμίζοντας τις υποθέσεις των εργαζόμενων προσκηνιακά και χωρίς την άμεση συμμετοχή τους (π.χ. οι μανούβρες στη Γ.Σ.Ε.Ε.), διατηρώντας, στην ουσία, με τις ψεύτικες βελτιώσεις το καθεστώς της καταναγκαστικής μισθωτής εργασίας και της νομιμοποιημένης εκμετάλλευσης. Οι κομματικές εργατικές παρατάξεις π.χ. ΕΣΑΚ, ΑΕΜ, ΠΑΣΚΕ, συσπειρώνουν μόνο τα κομματικά μέλη και τους προσκείμενους σ' αυτά εργαζόμενους, χρησιμοποιώντας στην μεταφορά της επίσημης κομματικής γραμμής στους χώρους δουλειάς, αδυνατώντας, ως εκ τούτου, για στιδήποτε άλλο.

Υπάρχουν, όμως, και μερικοί αναρχικοί σύντροφοι, που προσπαθούν να προωθήσουν μια δική τους τάση στο εργατικό κίνημα. Αν και στην Ελλάδα μια αξιόλογη αναρχοσυνδικαλιστική παράδοση δεν υπάρχει, εκτός από ελάχιστες εξαιρέσεις, οι σύντροφοι αυτοί επιμένουν να συγχέουν το εργατικό με το επαναστατικό και αναρχικό κίνημα, να προσπαθούν εναντίον να προσδώσουν στα συνδικάτα μια καθαρά αναρχική κατεύθυνση. Αυτό είναι μεγάλο λάθος. Κατ' αρχάς γιατί τα συνδικάτα έχουν σαν ιδιαίτερους στόχους τους να υπερασπίσουν τα συμφέροντα των εργαζόμενων και να προσπαθήσουν να βελτιώσουν τις συνθήκες της ζωής τους. Από την άλλη, όμως, τα συνδικάτα είναι ρεφορμιστικά, στο βαθμό που επιδιώκουν μεταρρυθμίσεις και πρόσκαιρες βελτιώσεις, χωρίς, τελικά, να αρνούνται και στην πράξη, αυτά που αρνούνται στη θεωρία. Ούτε το εργατικό κίνημα και οι οργανώσεις

του είναι το μοντέλο της κοινωνίας που ονειρευόμαστε οι αναρχικοί, αλλά ούτε και ο αναρχισμός είναι το εργατικό κίνημα και μόνο. Και είναι λάθος να θέλουμε να είναι τα συνδικάτα αναρχικά και όλοι οι εργαζόμενοι αναρχικοί. Αν κάτι τέτοιο συνέβαινε, τότε δεν θα είχαμε καμιά ανάγκη τον καθημερινό αγώνα ενάντια στο κράτος, τα αφεντικά και την εκμετάλλευση, γιατί, απλά, αυτά θα είχαν από καιρό εξαφανιστεί. Ένα συνδικάτο ούτε επαναστατικό μπορεί να θεωρηθεί από μόνο του, τέτοιο θα μπορούσε να ήταν, επειδή θα αγωνίζονταν οι αναρχικοί να υιοθετούσε επαναστατικές προοπτικές. Ο αναρχοσυνδικαλισμός από μόνος του, όχι μόνο δεν αρκεί, στις σημερινές συνθήκες, αλλά είναι κι ανέφικτος. Κάθε σύγχυση, λοιπόν, του εργατικού με το αναρχικό κι επαναστατικό κίνημα, θα έχει σαν αποτέλεσμα, από τη μια την αδυναμία να εκπληρώσουν τα συνδικάτα τους ιδιαίτερους στόχους τους και από την άλλη να αλλοιωθεί φοβερά ο αναρχισμός. Αυτό που προέχει σήμερα, είναι οι αναρχικοί να συμμετέχουν ενεργά στο εργατικό κίνημα και τις οργανώσεις του, ακόμα και μέσα από τις πιο μικρές κι ασήμαντες διεκδικήσεις. Αυτό που χρειάζεται άμεσα είναι η δημιουργία ειδικών αναρχικών ομάδων με αντικείμενο παρέμβασης τους χώρους παραγωγής. Ομάδες, που σε καμιά περίπτωση, δεν θα υποκαθιστούν τις εργατικές οργανώσεις και τα συνδικάτα, γιατί αν αυτό γίνει, τότε οι αναρχικοί κινδυνεύουν να χαρακτηριστούν σαν διασπαστές του εργατικού κινήματος. Η δράση των ομάδων αυτών, που μπορεί κάλλιστα να επιτρέψει την ομοσπονδιοποίησή τους, όχι μόνο θα πρέπει να απορρίψει τη στενή έννοια του αναρχοσυνδικαλισμού, που σήμερα έχει ξεπεραστεί, αλλά νομίζουμε ότι μπορεί να συνίσταται στα εξής: Άμεσο χτύπημα του ρεφορμιστικού συνδικαλισμού και ξεσκέπασμα των συνδιαλλαγών του με τους καπιταλιστές, αντιπαράθεση στο συντηχιακό πνεύμα και στις προσπάθειες μονοπώλησης των εργατικών οργανώσεων από επαγγελματίες κομματικούς συνδικαλιστές, εμπόδια στις τάσεις των επαγγελματιών συνδικαλιστών να μεταχειρίζονται τα μέλη των συνδικάτων για εκλογικούς και άλλους σκοπούς τους, να αποδεικνύεται ο ανεπαρκής και ο πρόσκαιρος χαρακτήρας όλων των βελτιώσεων που αποσπώνται από τα αφεντικά, κατεύθυνση του αγώνα προς όλο και περισσότερο ριζοσπαστικές λύσεις, να προωθούνται η άμεση δράση, η αποκέντρωση, η αυτονομία, η ελεύθερη πρωτοβουλία, οι επαναστατικές μορφές δράσης π.χ. άγριες απεργίες, σαμποτάζ στην παραγωγή, καταλήψεις των χώρων δουλειάς κλπ και να υπάρχει η πεποίθηση πως τα συνδικάτα και οι εργατικές οργανώσεις είναι μόνο ένα από τα μέσα στην προοπτική της εκτάργησης του κράτους και της εκμετάλλευσης. Για μας, αυτή είναι η δράση που ονομάζεται επαναστατικό συνδικαλισμός. Στις δικές μας συνθήκες, αυτό που πιστεύουμε πως είναι αναγκαίο σήμερα, είναι η σύνθεση του αναρχοκομμουνισμού και του επαναστατικού συνδικαλισμού. Η ταυτόχρονη ύπαρξη της Ειδικής Αναρχικής Οργάνωσης και του Επαναστατικού Συνδικάτου, είναι το μέσο για την συγκρότηση δυναμικού αναρχικού λόγου και κινήματος στην Ελλάδα.

**ΠΥΡΗΝΑΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ
ΤΗΣ ΑΝΑΡΧΙΚΗΣ ΟΜΑΔΑΣ
«ΔΙΕΘΝΙΣΤΗΣ»**

ΝΑ ΑΡΝΗΘΟΥΜΕ ΤΗΝ ΚΩΔΙΚΟΠΟΙΗΣΗ
ΤΗΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΑΣ ΜΑΣ

ΟΧΙ ΣΤΗ ΝΕΑ ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ

- 1) Πρέπει να αποφεύγουμε την χρήση βίας εκτός από περιπτώσεις αυτοάμυνας και σε επαναστατικές περιστάσεις.
- 2) Πρέπει να αποφεύγουμε την εσκεμμένη αυτοπεριθωριοποίηση.
- 3) Πρέπει να μαχόμαστε ενάντια στον παραλογισμό και στον μυστικισμό, οπουδήποτε κι οποτεδήποτε αυτά προκύπτουν.
- 4) Πρέπει Να αρνηθούμε να δεχόμαστε την προσωπική κατάχρηση δικαιώματος, την σωματική ενόχληση και την ολοσχερή βία.
- 5) Πρέπει να φροντίζουμε πάρα πολύ, ιδιαίτερα στο έντυπο υλικό, να χρησιμοποιούμε απλή και σαφή γλώσσα.
- 6) Πρέπει να βλέπουμε με υποψία εκείνους που επιτίθενται σε άλλους αναρχικούς χρησιμοποιώντας διάφορες λέξεις φουσκοειμένες με συναισθηματισμό, όπως λενινιστής, σταλινικός, καθαρή και λογοκρισία.
- 7) Δεν πρέπει να ανεχομάστε την ατιμία, την κακοθήεια και τις προσωπικές προσβολές.
- 8) Δεν πρέπει να φερόμαστε δειλά πίσω από ψευδώνυμα ή ανώνυμα όταν κάνουμε κριτική σε ιδέες άλλων αναρχικών.
- 9) Πρέπει να δεχτούμε το γεγονός ότι η ελευθερία επικοινωνίας υπονοεί ελευθερία που μπορεί να προκαλέσει και αποχωρισμό.
- 10) Πρέπει να προσπαθούμε να επιχειρούμε να ζούμε τη ζωή μας όσο πιο κοντά γίνεται με τις αναρχικές ιδέες, όσο αυτό είναι δυνατόν.

Το κείμενο αυτο γράφτηκε σαν απάντηση σε ένα 16σέλιδο έντυπο κάποιων περιθωριακών της Βόρειας Αμερικής και του Καναδά οι οποίοι δείχνουν προκατάληψη κι εχθρότητα ως προς την συνεργασία των αναρχικών με τους εργαζόμενους και ως προς οποιαδήποτε μορφή οργάνωσης. Μετάφραση απ' αγγλικό αναρχικό περιοδικό FREEDOM, Μάρτης 1986.

Ισπανία: Κατάληψη διαμαρτυρίας

Στις 29 Νοέμβρη 1985, μέλη της CNT κατέλαβαν το μνημείο του Χριστόφορου Κολόμβου στη Βαρκελώνη διαμαρτυρόμενοι ενάντια στην κατακράτηση από το ισπανικό κράτος 2 τυπογραφείων της CNT, 250 τοπικών γραφείων της και εκατομμυρίων πεσεντών. Η κατάληψη διήρκεσε 4 μέρες. Παρόμοιες ενέργειες, που έγιναν σ' όλες τις Ισπανικές πόλεις, είχαν σαν αποτέλεσμα τον τραυματισμό 20 και τη σύλληψη 4 αγωνιστών της CNT (Θυμίζουμε πως αυτή τη στιγμή στις Ισπανικές φυλακές βρίσκονται δεκάδες αγωνιστές της CNT και της FAI με ποινές, που κατά μέσο όρο ξεπερνούν τα 25 χρόνια). Τη στιγμή, που το κράτος αρνείται να επιστρέψει στη CNT αυτά που άρπαξε ο Φράνκο το 1939, χρηματοδοτεί την Unión General del Trabajo και τις Comisiones Obreras (πρόσκεινται στο Κ.Κ. Ισπανίας) με πάνω από 3 δισεκατομμύρια πεσέτες (Le Combat Syndicalist, Γενάρης '86).

Ιταλία Λιβόρνο: Για το Μιχάλη

Στις 23 Νοέμβρη 1985, μέλη της FAI (Ιταλική Αναρχική Ομοσπονδία) συγκεντρώθηκαν έξω από το Ελληνικό προξενείο στο Λιβόρνο, σε ένδειξη διαμαρτυρίας ενάντια στη δολοφονία του Μ. Καλιτζά. Μοίρασαν κείμενο αντιπληροφόρησης σχετικά με τις τελευταίες δολοφονίες του κράτους στην Ολλανδία, Γερμανία, Ελλάδα και Ιταλία. Στους τοίχους του προξενείου έγραψαν το σύνθημα: ΔΕΝ ΘΑ ΞΕΧΑΣΟΥΜΕ ΤΟ ΜΙΧΑΛΗ. (Umanita Nova, Δεκέμβρης 1985).

**5ο Συνέδριο των Δ.Α.Ο
(Διεθνών Αναρχικών Ομοσπονδιών)**

Η ΔΑΟ διακηρύσσει: ότι οι αναρχικοί είν' ελεύθεροι να διαλέξουν οποιοδήποτε μέσο δράσης που να μη θρίσκειται σ' αντίθεση με τις αρχές της ελευθερίας και τους τελικούς στόχους του κινήματος. Είτε αυτή είναι: άτομική, μειοψηφική ή μεζική, βίαιη ή ειρηνική, διακδικητική ή επαναστατική, άνεκτη από την εξουσία ή παράνομη, ή αναρχική δράση πρέπει ν' αντανακλάει σ' αυτή την ίδια την ήθικη αξία των βασικών αιτημάτων του αναρχισμού. Το δικαίωμα, άτομικό ή συλλογικό, στην άνοποταγή, στην εξέγερση και στην επανάσταση είναι άπαράγραφο και δεν στριμωγίζεται σε κώδικες. Είν' ένα γεγονός αυθόρμητο και φυσικό. Οι αναρχικοί που είν' οργανωμένοι στην ΔΑΟ, που εάζουν αληθινά το πρόβλημα της επανάστασης, δηλαδή της κατάργησης των οικονομικών, κοινωνικών και πολιτιστικών προνομίων, έχουν συνείδηση ότι θ' αντιμετώπιζον πάντα τη βία.

Για τους αναρχικούς, υπάρχει ένα ήθικόν πρόβλημα στη χρησιμοποίηση βίας. Ότι, δηλαδή, αυτή η βία δεν πρέπει να συγχέεται με τη

Θεωρήσαμε σκόπιμο να δημοσιεύσουμε το κείμενο που ακολουθεί αν και δεν λαμβάνει υπ' όψη του την ελληνική-πραγματικότητα, μας και η τρομοκρατολογία με αφορμή την τελευταία ενέργεια της 17 Νοέμβρη, είναι και πάλι το πρώτο θέμα της επικαιρότητας. Όσο για την συχνή αναφορά του κειμένου στο εργατικό κίνημα, αυτό δεν γίνεται επειδή η ΔΑ.Ο. και η δράση της διαπνέονται από ένα καθαρά εργατίστικο πνεύμα, αλλά επειδή η ίδια η φύση και η προοπτικές του εργατικού κινήματος στην Ευρώπη είναι κατά πολύ διαφορετικές απ' αυτές του εργατικού κινήματος στην Ελλάδα. Παραδείγματα υπάρχουν γι' αυτό, όπως οι Άγγλοι και Γάλλοι ανθρακωρύχοι, οι Γερμανοί εργάτες κ.λ.π.

δημόσια, νόμιμη δύναμη της κρατικής εξουσίας και του Κεφαλαίου, που δεν έχουν ταίρι για τον κτηνώδη χαρακτήρα τους, που καθημερινά υποβάλλουν κατά τρόπο συστηματικό σ' αυτή τη βία τα άτομα. Αυτή η κρατική βία, που η πολιτιστική της βάση πρέπει ν' αναζητηθεί στην επιβολή της πατριαρχίας που είναι η αιτία όλων των άλλων τύπων βίας, θρίσκει την πιο τέλεια έκφρασή της δια μέσου της στρατιωτικοποίησης, που όλο και γίνεται πιο έντονη, της κοινωνίας.

Η ΔΑΟ αρνείται τον τύπο πολιτικής δράσης που βασίζεται στην τυφλή η όχι άναγκαία βία, την έλλειψη σεβασμού απέναντι στην ανθρωπινή αξιοπρέπεια και των έχθρών ακόμα και ιδιαίτερα των ουδέτερων και των αθώων. Καταγγέλλει όλους τους τύπους βίαιης, βίας και κρατικής και στρατιωτικής τρομοκρατίας που φτάνουν συχνά στη δράση πολιτικών οργανώσεων, οι οποίες, μπορεί σήμερα να καταδικώνονται και να μάχονται για σωστές αιτίες, στο μεγαλύτερο μέρος τους θέλουν με το πρόγραμμά τους, τις μεθόδές τους και τις ιδεολογίες τους να γίνουν αυτές στο μέλλον η κρατική εξουσία.

Η προσφυγή στην ένοπλη πάλη αντιπροσωπεύει τη μεταβολή της ταξικής σύγκρουσης σε στρατιωτική σύγκρουση, δια μέσου μιας πολεμικής πρακτικής μεταξύ εξειδικευμένων μηχανισμών, όπλων ομάδων και καταπίεστικων συμμοριών του Κράτους. Η καθημερινή επέκταση τέτοιων πρακτικών δεν αποδείχνει την έπιτυχία τους άλλ' αντίθετα συμβάλλει στην ενίσχυση εκείνων των καταπίεστικων μέτρων του κεφαλαίου και του Κράτους, που ενώ έχουν πετύχει να πληρώσουν οι εργαζόμενοι τα έξοδα της κρίσης άσκούν τώρα κι άποπάνω μια καταπίεση βαρύτερη που γίνεται βαρύτερη. Είναι πραγματικά πράξη αυτοκτονίας να κεντρίζεις το μηχανισμό της καταπίεσης χωρίς σύγχρονα να δουλεύεις για την εξασφάλιση μιας επιθετικής ικανότητας του εργατικού κινήματος. Οι αναρχικοί δεν πιστεύουν ότι η «προπαγάνδα του γεγονότος» (δηλαδή η προπαγάνδα με πράξεις επαναστατικής βίας, σημ. μετ.) που έχει επίλεγει σαν μέσο για το μυθικό ζήτημα της συνείδησης του προλεταριάτου που είναι πάντα έτοιμο γι' άπάντηση, μπορεί να έχει και την τόσο θα έπιτυχία. Άν επιθετικώδων αυτή η πολιτική γραμμή, θα δάβαινε το χαντάκι μεταξύ άκτιβιστών και πληθυσμού. Η ριζοσπαστικοποίηση της σύγκρουσης ξεκινάει από τις μεγάλες έλιπδες που δημιουργήσαν οι άγωνες του 1968—69, όταν η λαϊκή δημιουργικότητα σκόνταψε στον τοίχο της ίδιας της της άπροπαρασκευασίας για την αυτοδιαχείριση έπιτρέποντας το ξαναγέννημα της νεο-ρεφορμιστικής γραφειοκρατίας των γκρουπούσκουλων. Η άνικανότητα να κάνουν την επανάσταση «άμέσως», «πληρώνοντας όποια τιμή», έσπρωξε πολλούς συντρόφους, πολλούς μαχητές της άριστερας ή της άκρας άριστερας σε μια καθημερινή πρακτική που συγκρατούνταν από συμβιβασμούς κάτω από τον ίσκιό της κοινοβουλευτικής πολιτικής, σε μια άτομικιστική άναδίπλωση που έχει σαν σήμα της «ας γίνει ό,τι γίνει» και σε μια άναδίπλωση που

βασίζεται σε μια αντίληψη για την παρανομία. Αδύς είναι ο καρπός αντίληψων που δεν μπορούν να έχουν άλλη διεξοδο από έναν καιροσκόπικόν ρεφορμισμό ή σ' έναν στρατιωτικοποιημένο εξτρεμισμό. Θεωρούμε πως είναι καιρός να ξανασυνδεθεί η δραστηριότητα του επαναστάτη με τους άγωνες των εργαζόμενων και παράλληλα ν' άναπτυχτεί η ειδική αναρχική προπαγάνδα έπιζητώντας ν' αναγνωριστεί η αξία των ιδεών μας.

Η άλληλεγγύη των αναρχικών σημαίνει πρώτ' άπ' όλα υπεράσπιση όλων εκείνων που μάχονται το Κεφάλαιο και το Κράτος, κριτικάροντας τους μαχητές κι όχι συκοφαντώντας τους. Άλληλεγγύη και κριτική είναι οι δύο όψεις της ήθικης μας, γιατί έχουμε συνείδηση πως το Κράτος έπιχειρεί την έπιθεση εναντίον όλων των αντιρεφορμιστών κι αντιεξουσιαστών, ξεκινώντας από τη φυσική εξέλιξη εκείνων των μαχητών. Οι αναρχικοί πιστεύουν ότι η Κοινωνική Έπανάσταση είναι η προϋπόθεση για τη δημιουργία μιας κοινωνίας χωρίς τάξεις, όστε Κράτος όστε πατριαρχία, όπου θα εξαφανιστεί κάθε τύπος βίας. Παρ' όλ' αυτά, δεν πιστεύουμε ότι οι κυρίαρχες τάξεις θα παραιτηθούν από τα οικονομικά, κοινωνικά και πολιτιστικά προνόμιά τους χωρίς ν' αναγκαστούν δυναμικά. Η βίαιη, λοιπόν, σύγκρουση είναι άναπόφευκτη στη φάση της εξέγερσης. Αυτή, όμως, η βία μόνο συλλογική μπορεί να είναι, όπως συνέβει σ' όλες τις περασμένες επαναστάσεις. Ο αναρχισμός, σαν οργανωμένο κίνημα πρέπει να έπεξεργαστεί μια στρατηγική πάλης που να βασίζεται στο Μ ο α λ β, που είναι ικανό, δηλαδή, να εγείρει διδάγματα από την ιστορία και ν' αναλύει με διαύγεια την κατάσταση και το μέλλον της κοινωνίας μας. Σ' αυτό, έξ έλλοι, βασίζεται το θεμελιώδ ένδιαφέρον της αντίληψης για την ΑΜΕΣΗ ΑΡΑΣΗ, είτε αυτή είναι βίαιη είτε ειρηνική, μέσο με το όποιο έπιτυγχάνεται η συνειδητοποίηση των ικανοτήτων συλλογικής ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗΣ και συλλογικής ΑΥΤΟΧΕΙΡΑΦΕΤΗΣΗΣ. Η αναρχική επαναστατική τρομοκρατία υπήρξε εξαιρετική, όποδειγματική, με την έννοια ότι δεν άσκιόταν εναντίον αθώων, αλλά εναντίον προσώπων που είχαν τα ίδια εδώνη άλλων τρομοκρατιών, που τους δικαιολογούσαν οι πολιτικοί και ήθικοί νόμοι. Έμεις, όπως κι ο Μαλατέστα, δεν συμφωνάμε μ' εκείνους που είν' αντίθετοι σε κάθε βία, όπως και με τους συντρόφους τους έτοιμους για κάθε βία. Έμεις όστε έπιδοκιμάζουμε όστε άποδοκιμάζουμε «συνολικά» κάθε τύπο «τρομοκρατίας». Παρατηρούμε μόνο ότι αυτές οι τρομοκρατικές πράξεις πρέπει να είναι πάντα δικαιολογημένες από μια ΑΛΛΗ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ, την τρομοκρατία που άσκει μια ήθικη τάξη πάνω στο λαό. Άλλά κάνουμε, όμως, την παρατήρηση ότι οι συνέπειες είναι πάντα άρνητικές, άν όχι άλέθριες, για το εργατικό κίνημα γενικά και το αναρχικό ιδιαίτερα.

Σκεφτόμαστε ότι η πρακτική της Έπανάστατικής βίας μπορεί να γίνει άποδεκτή και να κατανοηθεί μόνο άν υπάρχει παράλληλα ένα πλατύ, δυνατό οργανωμένο εργατικό Κίνημα κατακτημένο από τις αναρχικές ιδέες.